ଅଦୃଶ୍ୟ ପ୍ରାଚୀରକୁ ଟପି

ପ୍ରତିକୂଳ ଧାରଣାକୁ ବଦଳାଇ ଯେବେ ମନରେ ଖୋଲାପଣ ଆସେ

ଦାଜୀ

ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ ଅବସରରେ ବାର୍ତ୍ତା

ଯୋଗାଶ୍ରମ ଶାହଜହାନପୁରର

ବ୍ୟାଚ୍ ୫: ୨୮ ଫେବୃଆରୀ ରୁ ୨ ମାର୍ଚ୍ଚ ୨୦୨୬

ଅଦୃଶ୍ୟ ପ୍ରାଚୀରକୁ ଟପି

ପ୍ରତିକୂଳ ଧାରଣାକୁ ବଦଳାଇ ଯେବେ ମନରେ ଖୋଲାପଣ ଆସେ

ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁମାନେ,

ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟେକ କାନ୍ଥରେ ରଙ୍ଗିନ କାଚ ଝରକା ଥିବା ଏକ ଘର ଉତ୍ତରାଧିକାର ସୂତ୍ରରେ ପାଇଥାନ୍ତି, ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଝରକା ବାହାରେ ଥିବା ଦୁନିଆକୁ ଗୋଟିଏ ରଙ୍ଗରେ ଦେଖାଏ। ନୀଳ କାଚ ଦେଇ ଉଦ୍ୟାନଟି ଦୁଃଖଦାୟୀ ଦେଖାଯାଏ। ଲାଲ କାଚ ଦେଇ ଏହା ଭୟଙ୍କର ଦେଖାଯାଏ। ଆମ୍ବର ରଙ୍ଗ କାଚ ଦେଇ ସବୁକିଛି ପୁରୁଣା ଏବଂ ଫିକା ଦେଖାଯାଏ। ସେ ଏହି ଝରକାଗୁଡ଼ିକ ସହିତ ଏତେ ଦିନ ଧରି ରହିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ସେଗୁଡ଼ିକ ରଙ୍ଗୀନ ବୋଲି ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି। ସେ କେବଳ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ଦୁନିଆ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଯେପରି ଅଛି, ସେପରି। ଗୋଟିଏ ମୌସୁମୀ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ, ଏକ ଝଡ଼ ଗୋଟିଏ ଝରକାକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦିଏ, ଏବଂ ସେ ଯେଉଁ ରଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକର ନାମ ବି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ, ସେଗୁଡ଼ିକର ଝଲକ ପାଆନ୍ତି।

ଆମ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ ସେହି ଘରେ ବାସ କରୁଛୁ। ଆମ ପାଖରେ ଥିବା ରଙ୍ଗିନ କାଚ ଆମ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇନଥିଲା। ଏହା ପରିବାର, ସଂସ୍କୃତି, ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଏବଂ ଆମର ନିଜ ଅଭିଜ୍ଞତା ଦ୍ୱାରା ସେଠାରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା। ଏବଂ ଏହାର ବିପଦ ରଙ୍ଗମାନଙ୍କ ଭିତରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏହି କଥାରେ ରହିଛି ଯେ ଆମେ ଭୁଲିଯାଉ ଯେ କାଚଟି ରଙ୍ଗୀନ ଅଟେ। ଆମେ ନିଜର ପୂର୍ବଧାରଣାର କାଚ ଦ୍ୱାରା ଦେଖୁଛୁ, ତଥାପି ଭାବୁଛୁ ଯେ ଆମେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦେଖୁଛୁ। ଏହି

ଅବସ୍ଥାକୁ ବାବୁଜୀ ଅଦ୍ଭୁତ ସଠିକତା ସହିତ ଚିହ୍ନଟ କରିଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ସେ କହିଥିଲେ — ପୂର୍ବଧାରଣା ହେଉଛି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନ ପାଇଁ ସବୁଠୁ ଘାତକ ବିଷ।

ଜ୍ଞାନ ପରି ଲାଗୁଥିବା ବିଷ

"ବିଷ" ଶବ୍ଦଟି ଆକର୍ଷଣୀୟ। ଏହା ଏମିତି କିଛିକୁ ସୂଚାଏ, ଯାହା ଜୀବନ୍ତ ପ୍ରଣାଳୀ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଭିତରୁ ତାହାକୁ ଦୁଷିତ କରେ। ବିଷାକ୍ତ ଶରୀର ନିଜେ ଜାଣିପାରେନାହିଁ ଯେ ସେ ବିଷାକ୍ତ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କ୍ଷତି ଘଟି ସାରିନାହିଁ।ଏହି କାରଣରୁ ପୂର୍ବଧାରଣା ଆମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଲୋଚନା କରିଥିବା ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ବାଧାଠାରୁ ଅଧିକ ବିପଜ୍ଜନକ। "ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଜାଗରଣ ରେ" ଆଳସ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦିଶୁଥିଲା। "ଏକ ଦୃଢ ମୂଳଦୁଆ ଗଠନ" ରେ ସନ୍ଦେହକୁ ଅନୁଭବ କରାଯାଉଥିଲା। "ଆକାଶ କୁ ଛୁଇଁବା" ରେ ଅହଂକାରକୁ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଭାବେ ଦେଖିଲେ ଧରାପଡି ଯାଏ। କିନ୍ତୁ ପକ୍ଷପାତିତା? ପୂର୍ବାଧାରଣା ବିବେକର ପୋଶାକ ପିନ୍ଧିଥାଏ। ଏହା ନିଜକୁ ସତ୍ୟ ପ୍ରତି ନିଷ୍ଠା ଭାବେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ, ଅନୁଭବରୁ ଆର୍ଜିତ ଜ୍ଞାନ ଭାବେ ଦେଖାଏ, ଏବଂ ଠିକ୍ ଭାବରେ ବିଚାର କରିବାର ପ୍ରୌଢ କ୍ଷମତା ଭାବେ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରେ। ପୂର୍ବଧାରଣାପୂର୍ଣ୍ଣ ମନ ଅସୁସ୍ଥ ଲାଗେନାହିଁ; ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଲାଗେ।

ମହାନ ଆମେରିକୀୟ ଶିକ୍ଷାବିତ୍ ଜନ୍ ଡେଭିଏ ବନ୍ଦ-ମନୋବୃତ୍ତିକୁ "ଅଚଳ ବୌଦ୍ଧିକ ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥା" ବୋଲି କହିଥିଲେ। ମନ ତା'ର ନମନୀୟତା ହରାଇଥାଏ। ଏହା ଆଉ ପ୍ରକୃତରେ ନୂତନ କ'ଣ ତାହା ଗ୍ରହଣ, ବିଶ୍ଳେଷଣ କିମ୍ବା ପ୍ରତିକ୍ରିୟା କରିପାରେ ନାହିଁ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ନୂଆ ବ୍ୟକ୍ତି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅପରିଚିତ ଧାରଣା ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନୁଭୂତି, ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନର ଢାଞ୍ଚା ସହିତ ମେଳ ଖାଉନାହିଁ, ତାହା ଦୀର୍ଘ ଦିନ ପୂର୍ବେ ଗୃହୀତ ହୋଇଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ମାଧ୍ୟମରେ ଫିଲ୍ଟର ହୁଏ। ଆମେ ବାସ୍ତବତା ସହିତ ସାକ୍ଷାତ୍ କରିବା ବନ୍ଦ କରିଦେଉ; ତା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଆମେ କେବଳ ବାସ୍ତବତା ବିଷୟରେ ନିଜର ମତାମତ ସହିତ ସାମ୍ନାହେଉ।ଏବଂ ଏହି ଦୁଇଟିକୁ ଆମେ ଏକ ଭାବି ଭୁଲ କରୁ।

ଯେ ଶୃଙ୍ଖଳ କୁ ଏହା ଆଉ ମଜବୁତ କରେ

ବାବୁଜୀଙ୍କ ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟି ମନୋବିଜ୍ଞାନଠାରୁ ଅଧିକ ଗଭୀର; ସେ ଏକ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିଣାମ ଚିହ୍ନଟ କରନ୍ତି। ସେ କହନ୍ତି ଯେ ପକ୍ଷପାତ, ଆତ୍ମପ୍ରଶଂସାର ବର୍ତ୍ତମାନର ଶୃଙ୍ଖଳାରେ ଆଉ ଏକ ସଂଯୋଗ ଯୋଡ଼ିଥାଏ। ଏହାର ଅର୍ଥ କ'ଣ ତାହା ଆଲୋଚନା କରିବା। ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରଥାଗତ ପକ୍ଷପାତ ମୂଳତଃ ଏକ ଘୋଷଣା: ମୋ ମତ ହିଁ ସଠିକ୍ ମତ। ମୋର ଗୋଷ୍ଠୀ ହିଁ ସଠିକ୍ । ମୋର ଦେଖିବାର ଶୈଳୀ ହିଁ ହେଉଛି ଦେଖିବାର ଶୈଳୀ। ଏପରିକି ଯେତେବେଳେ ଏହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଏକ ରାୟ ଭାବରେ ଦେଖାଯାଏ, ଏହା ମୌଳିକ ଭାବରେ ଆତ୍ମ ବିଷୟରେ ଏକ ବିବୃତି ଅଟେ। ଏବଂ ଏପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବିବୃତି ଅହଙ୍କାରର ଶିରାକୁ ମୋଟା କରିଦିଏ, ସେହି ଏକା ଜିନିଷ ଯାହା ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବୁନ୍ଦାକୁ ସମୁଦ୍ରଠାରୁ ଅଲଗା କରିଥାଏ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଏହା ପୁନର୍ବାର ଯୋଗ କରିବାକୁ ଚାହେଁ।

ଏହି କାରଣରୁ ବାବୁଜୀ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ତର୍କକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତି — ଅସୀମର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଅସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଏ। ଏହା କେବଳ କଠିନ କିମ୍ବା ଅସମ୍ଭାବ୍ୟ ହୁଏନାହିଁ; ଏହା ସର୍ବଥା ଅସମ୍ଭବ ହୋଇଯାଏ। ଆପଣ ସୀମିତ ପ୍ରାଚୀର ତିଆରି କରି ଅସୀମକୁ ପହଞ୍ଚିପାରିବେ ନାହିଁ। ଆପଣ ନିଜକୁ ଅଲଗା ରଖିବାରେ ଅଡି ରହି ସମଗ୍ର ସହିତ ଏକତାରେ ଲୀନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ। ଯେ ଚେତନା ନିଜ ଚାରିପାଖରେ ସୀମା ଆଙ୍କି ଦେଇଛି ଏବଂ ସେହି ସୀମାର ବାହାର ସବୁକିଛିକୁ ଅଧମ, ଭୁଲ କିମ୍ବା ପର ଭାବେ ଘୋଷଣା କରିଛି, ସେ ନିଜେ ନିଜକୁ ବିଶାଳତାର ଅନୁଭବରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିଦେଇଛି।

ପ୍ରାଚୀରରେ ପରିଣତ ସେତୁ

ବୋଧହୁଏ ବାବୁଜୀଙ୍କ ବିଶ୍ଳେଷଣର ସବୁଠାରୁ ଗଭୀର ଚିନ୍ତାଧାରାର ଦିଗ ହେଉଛି ପକ୍ଷପାତର ପ୍ରଭାବରେ ଧର୍ମର କ'ଣ ହୁଏ। ଧର୍ମ, ଯାହା ମଣିଷ ଏବଂ ଦିବ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସେତୁ ଭାବରେ ଡିଜାଇନ୍ କରାଯାଇଥିଲା, ବରଂ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକରେ ପରିଣତ ହୁଏ। ସଂଯୋଗର ଉପକରଣ ହିଁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନତାର ଉପକରଣ

ଆପଣ ସୀମିତ ପ୍ରାଚୀର ତିଆରି କରି ଅସୀମକୁ ପହଞ୍ଚିପାରିବେ ନାହିଁ। ଆପଣ ନିଜକୁ ଅଲଗା ରଖିବାରେ ଅଡି ରହି ସମଗ୍ର ସହିତ ଏକତାରେ ଲୀନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ। ଯେ ଚେତନା ନିଜ ଚାରିପାଖରେ ସୀମା ଆଙ୍କି ଦେଇଛି ଏବଂ ସେହି ସୀମାର ବାହାର ସବୁକିଛିକୁ ଅଧମ, ଭୁଲ କିମ୍ବା ପର ଭାବେ ଘୋଷଣା କରିଛି, ସେ ନିଜେ ନିଜକୁ ବିଶାଳତାର ଅନୁଭବରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିଦେଇଛି।

ହୋଇଯାଏ। କିପରି? କାରଣ ଯେତେବେଳେ ଆମେ "ମୋ ଧର୍ମ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ଧର୍ମ" ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ପବିତ୍ରତା ର ସନ୍ନିକଟ ହେଉ, ଆମେ ଈଶ୍ୱରୀୟତାର ଜୀବନ୍ତ ଅଭିଜ୍ଞତାକୁ ଏକ ମୃତ ଆନୁଗତ୍ୟ ସହିତ ବଦଳାଇ ଦେଉ। ଆମେ ପାତ୍ରକୁ ପୂଜା କରୁ ଏବଂ ଏହାକୁ ବହନ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜଳକୁ ଭୁଲିଯାଉ।

ଏହା କୌଣସି ଗୋଟିଏ ପରମ୍ପରା ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ରହିଥିବା ସମସ୍ୟା ନୁହେଁ। ଏହା ସେହି ସ୍ଥାନରେ ବାସ କରେ ଯେଉଁଠାରେ ମଣିଷ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଡ଼କୁ ଇଶାରା କରୁଥିବା ଆଙ୍ଗୁଠିକୁ ଚନ୍ଦ୍ର ବୋଲି ଭୁଲ୍ ବୁଝେ। ଏହା ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରେ, ଯେଉଁମାନେ ଧ୍ୟାନ କରିବା ପାଇଁ ଜଣେ ମୁସଲମାନ ପାଖରେ ବସିବେ ନାହିଁ। ଏହା ସେହି ବୈଜ୍ଞାନିକଙ୍କ ଭିତରେ ବାସ କରେ ଯିଏକି ସମସ୍ତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଭୂତିକୁ ଭ୍ରାନ୍ତି ବୋଲି ଖଣ୍ଡନ କରନ୍ତି। ଏବଂ, ଯଦି ଆମେ ସଚ୍ଚୋଟତାର ସହ କହୁ, ଏହା ଆମ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଚୁପଚାପ ରହିପାରେ, ଯେଉଁ କୋଣଗୁଡ଼ିକ ଆମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଞ୍ଚ କରିନାହୁଁ, ଯେଉଁ ଅନୁମାନଗୁଡ଼ିକ ଏତେ ପରିଚିତ ଯେ ଆମେ ଭୁଲିଯାଇଛୁ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଅନୁମାନ ମାତ୍ର।

କାଚକୁ କ'ଣ ଦ୍ରବୀଭୂତ କରେ

ଯେପରି ଏକ ଖାଲି କପ ର ଗ୍ରହଣ କରିବାର କ୍ଷମତା ଥାଏ, ସେହିପରି ଏକ ଖାଲି ହୃଦୟରେ ପ୍ରେମ ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ଥାଏ। ଏବଂ ପ୍ରେମ ଆମେ ଉତ୍ପାଦନ କରୁଥିବା କିଛି ନୁହେଁ, ବରଂ ପରିସ୍ଥିତି ଠିକ୍ ହେଲେ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଉଥିବା କିଛି। ପୂର୍ବାଗ୍ରହ ହେଉଛି ସେହି ଗଭୀର ମୂଳ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଯାହାକୁ ପ୍ରେମ ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ପାଇଁ ଉପାଡ଼ିବାକୁ ପଡିବ।ଏବଂ ତଥାପି, ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ, ଏହାର ବିପରୀତ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ: ପ୍ରେମ ନିଜେ ଏପରି ଶକ୍ତି ଯାହା ଭିତରୁ ପକ୍ଷପାତକୁ ଲୁପ୍ତ କରେ। ପ୍ରେମ ବିସ୍ତାରିତ ହେବା ସମୟରେ ଭୟ ସଙ୍କୁଚିତ ହୁଏ। ଏବଂ ପୂର୍ବାଗ୍ରହ, ଯାହା ଶେଷରେ ଏକ ସ୍ଥିରସ୍ଥିତି ଚାରିପଟରେ ଚେତନାର ସଂକୋଚନ, ପ୍ରକୃତ ପ୍ରସାରଣରେ ବଞ୍ଚି ରହିପାରିବ ନାହିଁ।

ଏହିଠାରେ ଧ୍ୟାନ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ହୁଏ। ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ବାଧ୍ୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ନିଜକୁ ଲଜ୍ଜିତ କରି ଖୋଲାପଣ ହାସଲ କରିପାରିବ ନାହିଁ। ଗଭୀର ଅଭ୍ୟାସର ନୀରବତାରେ, ଯେତେବେଳେ ଚିନ୍ତାଧାରା ଶାନ୍ତ ହୁଏ ଏବଂ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିବା ମନ ଶାନ୍ତ ହୁଏ, କିଛି ଅନନ୍ୟ ଘଟେ। ଆମେ ଯେଉଁ ସୀମା ନିର୍ମାଣ କରିଛୁ, ତାହା କେବଳ ଆମର ନିର୍ମାଣ ଭଳି ଅନୁଭବ ହେବାକୁ ଲାଗେ। ଆମେ ଅନୁଭବ କରୁ ଯେ ଏହି ସୀମାଗୁଡ଼ିକ ବାସ୍ତବତା କିମ୍ବା ସତ୍ୟ ନୁହେଁ, ବରଂ କେବଳ ମନର ଅଭ୍ୟାସ, ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକର ଢାଞ୍ଚା ଏବଂ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଯାହା ଆମେ କେବେ ପ୍ରଶ୍ନ କରିବାକୁ ଭାବିନଥିଲୁ।

ପ୍ରାଣାହୁତି, କିମ୍ବା ଦିବ୍ୟ ପ୍ରସାରଣ ମାଧ୍ୟମରେ, ହୃଦୟ ମନର ବର୍ଗଠାରୁ ବହୁତ ବଡ଼ କିଛି ସହିତ ସିଧାସଳଖ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରି ନରମ ହୋଇଯାଏ। ସେହି ବିଶାଳତାରେ, ଭେଦଭାବ ପାଇଁ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ; ଏଥିପାଇଁ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ଏହା ସହିତ ଲଢ଼ିଛୁ ଏବଂ ଏହାକୁ ଘଉଡ଼ାଇ ଦେଇଛୁ, ବରଂ କାରଣ ଆମେ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ଅଞ୍ଚଳ ଅଧିକାର କରିଥିଲା ତାହା ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଇଛୁ। ସମୁଦ୍ରରେ ପହଞ୍ଚିଥିବା ଏକ ନଦୀ ଆଉ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉପତ୍ୟକା ବିଷୟରେ

ପ୍ରାଣାହୁତି, କିମ୍ବା ଦିବ୍ୟ ପ୍ରସାରଣ ମାଧ୍ୟମରେ, ହୃଦୟ ମନର ବର୍ଗଠାରୁ ବହୁତ ବଡ଼ କିଛି ସହିତ ସିଧାସଳଖ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ କରି ନରମ ହୋଇଯାଏ। ସେହି ବିଶାଳତାରେ, ଭେଦଭାବ ପାଇଁ କୌଣସି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ; ଏଥିପାଇଁ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ଏହା ସହିତ ଲଢ଼ିଛୁ ଏବଂ ଏହାକୁ ଘଉଡ଼ାଇ ଦେଇଛୁ, ବରଂ କାରଣ ଆମେ ଏହା ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ଅଞ୍ଚଳ ଅଧିକାର କରିଥିଲା ତାହା ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଇଛୁ।

ଚିନ୍ତା କରେ ନାହିଁ ଯେଉଁ ଉପତ୍ୟକା ଦେଇ ଏହା ଥରେ ପ୍ରବାହିତ ହେଉଥିଲା, କାରଣ ଏହା ଏତେ ଛୋଟ ବିଶ୍ୱସ୍ତତା ପାଇଁ ବହୁତ ବଡ଼ ହୋଇଯାଇଛି।

କାଚରେ ଫାଟ

ପୂର୍ବାଗ୍ରହ କେବଳ ଯିଏ ଏହାକୁ ଧରି ରଖେ ତାକୁ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଏ ନାହିଁ ବରଂ ବାହାରକୁ ମଧ୍ୟ ବିକିରଣ କରେ। ଅନ୍ୟମାନେ ଏହାକୁ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ଏହାକୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ଏବଂ ସମ୍ପ୍ରଦାୟଗୁଡ଼ିକ ଏହାର ଅଦୃଶ୍ୟ ରେଖା ସହିତ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ। ଯେତେବେଳେ ବାବୁଜୀ ଲେଖିଥିଲେ ଯେ ଭାରତ ରାଜନୈତିକ ସ୍ୱାଧୀନତା ହାସଲ କରିଛି କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାର ସ୍ୱାଧୀନତା ନୁହେଁ, ସେ କିଛି କାଳଜୟୀ ଚିହ୍ନଟ କରୁଥିଲେ: ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ମୁକ୍ତି ବିନା ବାହ୍ୟ ମୁକ୍ତି ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ।

ଆମେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଆମର ଆଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ପରିବେଶକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଦାୟୀ। ନିଜକୁ ଦୋଷୀ ବୋଲି ବିଚାର କରିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, କାରଣ ଦୋଷ ହେଉଛି ସଙ୍କୁଚିତ ହେବାର ଆଉ ଏକ ରୂପ। ବରଂ, ପ୍ରକୃତ କୌତୁହଳ ସହିତ ନିଜକୁ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ: "ମୁଁ କେଉଁଠାରେ ଶୁଣିବା ବନ୍ଦ କରିଦେଇଛି?" "ମୁଁ କେଉଁଠାରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଛି, କୌଣସି ନୂତନ ପ୍ରମାଣ ବିନା, କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି, କୌଣସି ପଥ, କୌଣସି ଧାରଣା ମୋତେ କିଛି ଦେଇପାରିବ

ନାହିଁ?" "ମୁଁ କେଉଁଠାରେ ସତ୍ୟର ଉପସ୍ଥିତି ସହିତ ନିଶ୍ଚିତତାର ସାନ୍ତ୍ୱନାକୁ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱରେ ପକାଇଛି?"

ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରରେ ମିଳିଥିବା ଘରର ଝରକା ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପଡ଼ିନଥିଲା। ତାଙ୍କୁ କେବଳ ଏକ ଫାଟ ଦରକାର ଥିଲା, ଏକ ଛୋଟ ସ୍ଥାନ ଯେଉଁଥିରୁ ଅପରିଷ୍କୃତ ଆଲୋକ ପ୍ରବେଶ କରିପାରିବ। ଏହି ଫାଟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସ୍ୱାଧୀନତାର ଆରମ୍ଭ: ଏହା ଅଧିକ ସଠିକ୍ ଉତ୍ତର ସଂଗ୍ରହ ନୁହେଁ, ବରଂ ଆମର ଉତ୍ତରଗୁଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ି ଦେବାର ଇଚ୍ଛା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବାସ୍ତବତାର ବିଶାଳତା ନିରନ୍ତର ଆମକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ପୁନଃଆକୃତି ଦେଇଥାଏ।

ଆମେ ଦେଖିପାରୁନଥିବା କାନ୍ଥଗୁଡ଼ିକୁ ଭାଙ୍ଗିବା ସର୍ବଦା ସବୁଠାରୁ କଷ୍ଟକର, କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ନୀରବ ସତ୍ୟ ଯାହା କାର୍ଯ୍ୟକୁ କରିବା ଯୋଗ୍ୟ କରିଥାଏ: ଆମେ ବଳପୂର୍ବକ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦେଉନାହିଁ । ଆମେ ଏତେ ବଡ଼ ହୋଇଯାଉ ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକ ଭିତରେ ଦ୍ରବୀଭୂତ ହୋଇଯାଏ। ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ସେହି କାନ୍ଥଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ରବୀଭୂତ ହୋଇଯାଏ, ଖାଲି ସ୍ଥାନରେ ଏକ ନୂତନ ଆନ୍ଦୋଳନ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ଯେଉଁଠାରେ ଏକ ଉପସ୍ଥିତି ସର୍ବଦା ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି। ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବାର୍ତ୍ତାରେ ଏହା ବିଷୟରେ ଶିଖିବା: ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରେମ, ବର୍ତ୍ତମାନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରତିବନ୍ଧକରୁ ମୁକ୍ତ, ଏହାର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶକ୍ତି ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଫେରାଇ ନେଇ ଭକ୍ତିରେ ପରିଣତ ହୁଏ।

ପ୍ରେମ ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା ସହିତ,
କମଲେଶ

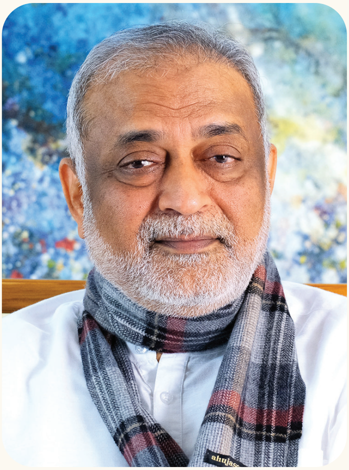

ଦାଜୀଙ୍କ ସହ ମାଷ୍ଟରକ୍ଲାସ୍

ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସମୟରେ ହାର୍ଟଫୁଲନେସ ଧ୍ୟାନ ଆରମ୍ଭ କରିପାରିବେ! ତିନି-ଭାଗର ଏକ ମାଷ୍ଟରକ୍ଲାସ ସିରିଜ୍ ପାଇଁ ଦାଜୀଙ୍କ ସହ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତୁ, ଯେଉଁଥିରେ ସେ ହାର୍ଟଫୁଲନେସ ପଦ୍ଧତିର ଲାଭ ବିଷୟରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି ଏବଂ ବର୍ଣ୍ଣନା କରନ୍ତି ଯେ କିପରି ହାର୍ଟଫୁଲନେସ ର ଆରାମ, ଧ୍ୟାନ, ସଫାଇ ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ଆପଣଙ୍କ ଦୈନନ୍ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସାମିଲ କରାଯାଇପାରିବ।ସମସ୍ତ ମାଷ୍ଟରକ୍ଲାସଗୁଡ଼ିକ ନିଶୁଳ୍କ।

https://heartfulness.org/global/masterclass/

ହାର୍ଟଫୁଲନେସ ଅଭ୍ୟାସ

ହାର୍ଟଫୁଲନେସ ଅଭ୍ୟାସ ଗୁଡିକର ଆବିଷ୍କାର କରନ୍ତୁ । ଆରାମ କରିବା, ଧ୍ୟାନ କରିବା, ସଫାଇ ଏବଂ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଶିଖନ୍ତୁ।

https://heartfulness.org/in-en/heartfulness-practices/

heartfulness

purity weaves destiny